

Goedelele

Hadewijch De Baene
Jonge zusters in Vlaanderen
Het verhaal van Benedicta,
Leen, Lies en Maya

Het klooster of het huwelijk waren vroeger de enige levenskeuzes die jonge meisjes konden maken. Vandaag zijn er talloze mogelijkheden en zuster worden hoort daar vaak niet meer bij. Desondanks zijn er nog een aantal jonge vrouwen in Vlaanderen wiens roeping in een klooster ligt. Benedicta (24), Leen (27), Lies (28) en Maya (29) kozen heel bewust voor een leven als zuster. Benedicta, geboren als Elisabeth, gaat - sinds haar intreding bij de Zusters van Liefde in Kortemark – met een andere naam door het leven. Leen en Maya zijn Zusters van de Goddelijke Heiland en wonen in Hasselt. Lies woont in Gent en behoort tot de Zusters van Don Bosco. Vier jonge vrouwen die weten wat ze willen. Leen: “Ik ben vroeger heus wel verliefd geweest maar dat kan je niet vergelijken met mijn liefde voor God.”

Lies

Door Hadewijch De Baene Foto's Hadewijch De Baene

Ik ontmoet elk van de meisjes in één van de kamers van het klooster waar ze verblijven. Ze ontvangen me allen met open armen maar hoe spreek ik hen aan? Zeg ik zuster of noem ik hen bij naam? Ik kies voor het eerste en maak kennis met vier gewone meisjes die een ongewone wending aan hun leven gaven. **Benedicta:** “Een roeping hoor je niet met je oren maar met je hart.”

Waarom hebben jullie voor een leven als zuster gekozen?

Lies: “Als kind vond ik geloof al heel belangrijk en ik wou dat geloof een belangrijke plaats in mijn leven geven. Het idee om zuster te worden heeft dan ook heel lang door mijn hoofd gespeeld. Na het middelbaar heb ik gekozen om Godsdienstwetenschappen te studeren want dan deed ik via mijn studies wat met mijn geloof. Maar toch ontbrak er iets. Na een lang gevecht met mezelf heb ik besloten om in te treden. Het was geen gemakkelijke keuze want ik besefte dat zoiets niet meer van deze tijd was. Maar het was wel de enige plaats waar ik gelukkig kon worden.”

Benedicta: “Al sinds ik klein was zit het in me en ik vond het vanzelfsprekend dat ik in het klooster zou gaan. Dit klooster heeft een internaat en ik verbleef er toen ik in het middelbaar zat. Op woensdag had ik altijd vrij en dan stond ik als eerste op om naar de kapel te gaan terwijl ik op andere dagen liever bleef liggen. Zuster worden was voor mij een roeping en je kan die roeping alleen horen als je ervoor open staat. En dan heb ik het niet over horen met je oren. Je moet horen met je hart. In de zomervakantie tussen het vijfde en het zesde middelbaar heb ik voor het eerst een retraite in volledige stilte meegemaakt. Als ik dat niet had gedaan dan zou ik misschien nooit ingetreden zijn want het is juist door die stilte dat je te weten komt wat je roeping is.”

Maya: “Het echte ‘waarom’ weet ik eigenlijk niet. Het is

zeker gegroeid want het is geen beslissing die je zomaar neemt.”

Leen: “Ik ben altijd enorm gefascineerd geweest door zusters want ik kwam in contact met hen omdat ik naar een katholieke school ging waar er zusters les gaven. Het leek me romantisch om voor een dergelijk leven te kiezen. Maar toch kon ik het niet goed plaatsen in deze tijd. Rond mijn vijftiende heb ik nogal wat contact gehad met een zuster Karmelietes uit Aalst. Ik sprak met haar over de richting die ik uit wilde met mijn leven want met leeftijdsgenoten kon ik daar moeilijk over praten. Een andere zuster uit Aalst raadde het me af want ze beweerde dat er in het klooster geen toekomst weggelegd was voor jonge vrouwen. Ik heb het toen een beetje uit mijn gedachten gezet en ik heb een normaal leven geleid zoals iedereen. Inclusief uitgaan en afspraakjes. Toch had ik elke keer opnieuw het gevoel dat er iets ontbrak in mijn leven, terwijl ik nochtans alles had wat een jong meisje nodig had. Ik ben toen intensiever naar de kerk beginnen gaan en ik voelde me daar meer en meer op mijn plaats. Toen ik in een klooster in Ranst ging studeren ben ik toevallig in contact gekomen met zuster Sonja (*Leen en Maya's verantwoordelijke, red.*). Zij was daar voor een bezinning. Ik heb er toen alle gebedstijden gevolgd en het gevoel dat mij toen overkwam kan ik niet omschrijven. Zuster Sonja heeft me toen uitgenodigd voor een jongerenweekend hier in Hasselt. Vanaf het moment dat ik hier binnenstapte, ben ik verliefd geworden op de gemeenschap.”

Wat spreekt jullie aan in het katholieke geloof?

Benedicta: “Ik heb het geloof van thuis meegekregen en ik heb er altijd vreugde, vrede en rust in gevonden. Maar het is zeker niet altijd even gemakkelijk om gelovig te zijn. Toch zou ik me geen leven kunnen inbeelden zonder. Ik ben er heel dankbaar voor.”

Leen: “Vooral de hoop en de liefde spreekt me aan. Het geloof in de liefde geeft kracht op heel veel vlakken. Ik heb dat zelf ervaren toen ik diep in de put zat. Die liefde heeft mij opnieuw de hoop en het geloof geschonken. De men-

Jonge zusters in Vlaanderen Het verhaal van Benedicta, Leen, Lies en Maya

23

sen die mij er toen door hebben geholpen waren dikwijls ook door die christelijke waarden geïnspireerd. Ik besepte dat ik dat ook wilde doen voor anderen, nieuwe kansen geven en mensen vergeven. Maar vooral ook weten dat jij vergeven kan worden als je iets misdaan hebt en dat het niet onherroepelijk is.”

Maya: “Hoop en liefde vind ik ook twee belangrijke zaken. Het gevoel dat er iemand is die altijd met je mee gaat en aan wie je dingen kunt toevertrouwen is dat evenzeer.”

Hoe reageerde jullie omgeving toen jullie intraden?

Lies: “Ouders dromen bepaalde zaken voor hun kinderen. Ik ben de oudste en het enige meisje thuis en mijn ouders droomden er wel van om grootouder te worden. Ze zijn heel gelovig zoals ik maar toch waren ze geschrokken toen ik zei dat ik zuster wilde worden. Maar gaandeweg hebben ze gezien dat ik gelukkig was binnen een kloostergemeenschap. En uiteindelijk wil je dat je kind gelukkig wordt. Binnen mijn vriendenkring was er niemand die echt verbaasd reageerde en dat deed me veel plezier.”

Leen: “De reacties waren nogal verdeeld bij mij. Mijn grootmoeder dacht dat het een bevestiging was en dat ik het deed om uit te dagen. Mijn moeder en mijn vader waren heel erg teleurgesteld. Mijn vader zag in mij de opvolger voor het familiebedrijf en had dus een volledige andere toekomst voor mij voor ogen. Mijn moeder en ik zijn nooit langer dan een dag van elkaar gescheiden geweest en voor haar was het dan ook alsof ik aan de andere kant van de wereld ging wonen. *(Leen is oorspronkelijk van Aalst en woont nu in Hasselt, red.)* Mijn andere grootmoeder is helemaal niet gelovig en was er dus helemaal niet over te spreken. Enkele van mijn vrienden vonden het een moedige beslissing terwijl anderen me gek verklaarden.” *(lacht)*

Leen, jij studeert Orthopedagogie aan de Katholieke Hogeschool Limburg (Khlím) in Hasselt. Je medestudenten weten dat je zuster bent. Hoe reageerden zij?

Leen: “De meerderheid aanvaardt het. Al denk ik wel dat

er sommigen zijn die zich niet echt kunnen inbeelden wat het betekent om zuster te zijn. Vorige week was er een medestudent die vroeg of ik nog niet aan trouwen dacht omdat ik al 27 ben. Ik zei dat ik in het klooster zat en hij was verbaasd over het feit dat trouwen daar geen deel van uitmaakt. Maar als ik hem dan vertelde waarom trouwen niet mogelijk is dan was dat wel aanvaardbaar voor hem. Er zijn er die beseffen wat het betekent om zuster te zijn maar de meeste denken nog heel extreem. Ze gaan ervan uit dat je een habijt draagt en dat je hele leven tot in de details geregeld is. Maar er zijn al een aantal studenten die hier komen eten zijn. Sommigen vertelden dat ze zich hier wel zouden kunnen thuis voelen.”

Benedicta, jij draagt in tegenstelling tot de andere drie zusters een habijt. Je vroegere kleren heb je niet meer. Vind je dat jammer?

Benedicta: “Mijn leven hier in het klooster houdt in dat ik bepaalde zaken moet achterlaten. De Zusters van Liefde zijn solidair met de armen dus het is logisch dat wij niet alle dagen iets anders aantrekken. Er zijn zoveel mensen die niet elke dag iets anders kunnen aantrekken en die hebben zelfs geen geloften van armoede afgelegd.”

Lies, Maya en Leen, hebben jullie bewust gekozen voor een gemeenschap waar geen habijt gedragen wordt?

Lies: “Wij werken veel met jongeren en een habijt versterkt de band met die jongeren niet. Integendeel, het zou veeleer afstoten maar we letten wel op onze kledij. Je zal ons niet in de duurste kleren zien en we lopen ook niet zonder mouwen rond. De habijt heeft wel als voordeel dat je een zuster zal herkennen op straat. Bij ons is die herkenbaarheid veel kleiner. We dragen wel over de hele wereld hetzelfde kruisje maar je ziet niet onmiddellijk dat ik een zuster ben.”

Maya: “Ik heb niet bewust gekozen voor een gemeenschap waar geen habijt gedragen wordt, al ben ik wel blij dat het hier niet hoeft.”

Leen: “Bij mij is het idee van een habijt heel erg gekoppeld aan een kloosterleven waarbij je niet meer in de al- ➡

Lies:
“Het was geen gemakkelijke keuze maar het was wel de enige plaats waar ik gelukkig kon worden”

Maya en Leen

Leen: “Het leek me ro- mantisch om voor een kloos- terleven te kiezen”

ledaagse wereld staat en ik zou er dus nooit voor gekozen hebben. Maar als het hier wel verplicht was dan denk ik dat ik me daar uiteindelijk in zou kunnen vinden hebben. Maar je kiest niet of je al dan niet een habijt draagt, je kiest voor een gemeenschap die je aanspreekt. Uiteindelijk zijn we hier voor God en niet voor de kleren die we dragen. Het is natuurlijk wel fijn dat ik mag blijven aandoen wat ik graag aantrek en het maakt het ook gemakkelijker als je nog studeert zoals ik. Je moet hier natuurlijk niet verschijnen in een minirok maar dat heeft veeleer met je opvoeding te maken en niet zozeer met de gemeenschap. Maar ik voel me op geen enkel punt beknot in mijn vrijheid van mijn kleding. We vallen niet op door onze kledij en dat maakt het aanvaardbaar voor andere mensen.”

Zijn er zaken die jullie wel moesten opgeven?

Maya: “Ik heb het gevoel dat ik een stukje vrijheid heb moeten opgeven, dat ik niet meer kon gaan en staan waar ik wou. Hier was mijn leven plots veel meer gestructureerd. Dat was aanpassen in het begin want ik heb vroeger drie jaar alleen gewoond.”

Leen: “Vooral het feit dat ik vroeger veel geld kon uitgeven en nu niet meer heb ik moeten opgeven. Maar vroeger voelde ik mij niet goed in mijn vel en had ik het nodig om veel geld uit te geven. Het was een vorm van compensatiedrang. Nu voel ik die drang niet meer want ik voel me goed in de gemeenschap. Andere dingen heb ik eigenlijk niet moeten opgeven. Ik draag soms make-up maar dat stoort niemand hier. Zolang je niet overdrijft is het allemaal goed.”

Benedicta: “Ik heb alles thuis achtergelaten en mijn geld heb ik aan mijn ouders gegeven. Ik weet niet hoe het precies in zijn werk gaat als je wel geld meebrengt naar hier. Maar normaal gezien hebben de Zusters van Liefde geen bezit dus waarom zou ik het dan meenemen? Bovendien konden ze dat geld thuis goed gebruiken want ik kom uit een groot gezin.”

Wat met huisje, tuintje, kindje?

Maya: “Als je voor een leven als zuster kiest dan weet je dat trouwen en kinderen daar niet bij hoort. Maar ik heb

het soms moeilijk als ik een klein kindje van een vriendin in mijn armen houd. Want dan besef je dat je dat zelf nooit zult hebben. Ik denk dat mijn moeder het er in het begin ook moeilijk mee had dat ze geen kleinkinderen van mij zal krijgen. Ze zal er wel hebben van mijn broers en mijn zussen, maar dat is niet hetzelfde.”

Leen: “Ik heb daar geen problemen mee want ik heb nooit echt een kinderwens gehad. Ik heb er ook nooit bij stilgestaan dat ik later wil trouwen. Je gaat wel eens uit en je maakt een afspraakje met een jongen omdat zo iets verwacht wordt, maar ik voelde dat het op die manier niet ging lukken. Mijn leven is niet voorbestemd om te trouwen en een gezin te stichten. Dat neemt niet weg dat ik vroeger heus wel verliefd geweest ben. Maar dat kwam nooit tot het gevoel van liefde dat ik nu ervaar in mijn geloof en in mijn relatie tot God.”

Benedicta: “Liefde en verliefdheid zijn zaken waar je niet bang voor moet zijn. Ik zou liever hebben dat het me niet overkomt maar als het me overkomt dan zal ik bidden dat ik sterk genoeg ben om ermee om te gaan. Het heeft voornamelijk te maken met de houding die je aanneemt. Bovendien sta je er nooit alleen voor. God zorgt ervoor dat je alles aan kan, Hij zal niets van je vragen als hij weet dat je het niet aankan. Maar je moet je altijd afvragen wat je met die liefde doet. Als je erin meegaat dan verlaat je de weg die je bent ingeslagen. Eigenlijk kan je het vergelijken met een getrouwde vrouw. Zij heeft voor een welbepaalde man gekozen en niet voor al die andere mannen. Ze heeft een bepaalde weg ingeslagen en moet sterk genoeg zijn om aan andere verleidingen te weerstaan. Maar wij zusters zijn ook mensen dus we kunnen heus wel verliefd worden.”

Gaan jullie soms naar huis?

Maya: “Twee maanden geleden ben ik voor het laatst naar huis geweest. Mijn ouders bezoeken me hier wel af en toe maar ik probeer toch om één keer per maand naar huis te gaan.”

Leen: “Ik ga ook meestal één keer per maand naar huis. Meer hoeft dat niet te zijn want als ik een paar uur thuis ben dan mis ik de gemeenschap al. Mijn moeder is hier

Jonge zusters in Vlaanderen Het verhaal van Benedicta, Leen, Lies en Maya

25

af en toe in buurt voor haar werk en dan springt ze wel eens binnen.”

Benedicta: “Of ik al dan niet naar huis ging, verschilde van de fase waarin ik zat. Tijdens het postulaat (*periode dat je nog in je gewone kledij loopt, red.*) ging ik elke maand een weekend naar huis. Ik vertrok dan op vrijdag en op zaterdagavond was hier al ik terug. Tijdens het noviciaat (*verbinding met de gemeenschap door een witte sluier te dragen maar nog geen habijt, red.*), gedurende twee jaar, ben ik niet naar huis geweest en is er ook niemand op bezoek gekomen. Mijn familie heeft het daar wel moeilijk mee gehad. Vooral mijn jongste zus want zij was erg aan mij gehecht. Ik was een moedertje voor haar. Toen ik dan plots weg was begreep ze er niets van. Maar nu is ze tien jaar en het gaat al veel beter met haar. Ik weet nog toen ik net ingetreden was, ik altijd tekeningen kreeg van haar. Tekeningen waar enkel gezichten en tranen opstonden, overal tranen, tranen en nog eens tranen. Eigenlijk was het echt wel om te huilen. Maar nu krijg ik af en toe eens een bericht dat het goed gaat met haar. Vanaf mijn tijdelijke gelofte, vorig jaar in januari, heb ik om het half jaar contact met het thuisfront. Dat is niet echt veel maar de ene keer ga ik naar hen en een ongeveer half jaar later komen zij naar mij toe. Ik ben in oktober het laatst bij hen geweest en zij komen ergens na Pasen naar hier. Maar ik mis hen wel en dat valt soms zwaar.”

Gaan jullie soms op stap met vriendinnen of doen jullie een terrasje als het mooi weer is?

Lies: “Er wordt hier niet echt vastgelegd wat mag en niet mag. Het zijn veeleer keuzes die je zelf maakt. Ik spreek soms af met vriendinnen maar je leeft nog steeds in een gemeenschap en je kiest er dan wel voor om ’s avonds bij die gemeenschap te zijn.”

Leen: “Het kan zeker wel. Ik ben in december bijvoorbeeld naar het kerstfeestje van mijn klas geweest.”

Benedicta: “Er zijn hier vroeger nog vriendinnen geweest maar dat gebeurt eigenlijk niet veel. Ik ga wel soms met de andere zusters wandelen tijdens de recreatie. Soms gaan ’s namiddags fietsen of zwemmen en als het mooi weer is, spelen we badminton in de tuin. We zitten vaak

stil dus we hebben die beweging echt wel nodig. Maar iets gaan drinken op een terras in de stad doen we niet. Geef toe dat het een raar zicht zou zijn moest je ons daar zien zitten. Het is ook niet zo dat ik dat mis. Je kan niet alles willen.”

Er zijn steeds minder roepingen in Vlaanderen. Vinden jullie het jammer dat steeds minder jonge vrouwen de weg vinden naar het klooster?

Benedicta: “Het is jammer maar het was voor mij geen reden om niet in te treden. Er zijn misschien wel weinig zusters in Vlaanderen maar er zijn er nog heel veel in de rest van de wereld. Als kerkgemeenschap ben je tenslotte ook klein maar het is niet dat we de moed verliezen. Al bidden we wel elke dag voor nieuwe roepingen. Stille is zo belangrijk maar als die stilte er niet is, hoe kunnen mensen dan hun roeping horen? Het is zeker geen verwijt naar jongeren toe maar er schalt continu muziek in hun oren. Ze moeten de hele tijd lawaai horen en bezig zijn. Er is nooit een moment van rust en zo kan je niet nadenken. Het is dan niet eens zo merkwaardig dat er bijna geen roepingen meer zijn. Maar ik denk niet dat de zusters ooit zullen uitsterven.”

Leen: “Enerzijds is het wel jammer want het zou fijn zijn indien we met wat meer zouden zijn. Anderzijds, indien er mensen bijkomen die niet 100% overtuigd zijn, dan zijn we ook verkeerd bezig. Iedereen moet dat voor zichzelf uitmaken. Al denk ik wel dat te weinig jongeren weten wat vandaag de mogelijkheden zijn. Velen denken nog steeds dat een kloosterleven vol regels en beperkingen zit. Terwijl je absoluut je eigenheid niet verliest als je intreedt. Maar misschien is er minder behoefte aan dergelijke keuzes en worden die behoeften vandaag anders ingevuld.”

Zouden jullie het andere meisjes aanraden om zuster te worden?

Benedicta: “Zoiets komt van God zelf. Iemand kan jou niet zeggen dat je in het klooster moet gaan. Wat God voor je wil is ook hetgeen dat je gelukkig zal maken. Maar aan ieder meisje die erover nadenkt om in het klooster te gaan geef ik de raad dat ze ervoor moet open staan. Want ➡

Maya:
“Als ik een klein kind-je van een vriendin vasthoud, heb ik het soms moeilijk”

Benedicta

Benedicta: “Als ik verliefd word dan zal ik bid- den dat ik sterk ge- noeg ben om er- mee om te gaan”

als het je roeping is, kan je enkel gelukkig worden als je die roeping volgt. Maar ik vind het vooral belangrijk dat we zorgen voor een beetje stilte in ons leven. Dan pas kan je nadenken en open bloeien.”

Lies: “Ik denk dat God voor iedereen een weg uitgestippeld heeft. Voor de één is dat het huwelijk, voor de ander is dat een religieus leven. Het is een roeping en ik denk niet dat een religieus bestaan weggelegd is voor iedereen. Al vind ik het wel jammer dat een aantal jonge mensen de durf missen om toe te geven aan die roeping.”

Leen: “Ik kan enkel zeggen dat je je hart moet volgen en trouw moet blijven aan jezelf. Je moet je leven niet laten leiden door anderen want als je leeft in functie van een ander dan krijg je een onvoldaan gevoel. Het is de bedoeling dat we iets betekenen en dat kan alleen wanneer we in volle overtuiging keuzes kunnen maken.”

Wat zijn jullie toekomstplannen?

Leen: “Ik wil overste worden (*lacht*). Ik denk dat de mogelijkheden binnen onze congregatie zo ruim zijn dat ik eigenlijk alle kanten uit kan. Mijn voornaamste bezorgdheid is nu mijn studie afmaken en dan het vervolg van het religieuze parcours afleggen. Ik heb er vertrouwen in dat ik iets kan doen dat aansluit bij mijn eigen verlangens. Ik maak me er niet zoveel zorgen over, getuigenis geven van Gods liefde en voor de rest zijn er oneindig veel mogelijkheden.”

Maya: “Volgende week word ik novice. Volgend jaar ga ik een jaar naar Oostenrijk voor de opleiding en daarna ga ik gewoon verder met mijn werk als pastoraal medewerker.”

Benedicta: “Het kloosterleven moet je zien als een blanco blad dat je tekent en God mag dat zelf invullen. Je kan wel plannen maar je kan het niet vasthouden.”

Lies: “Ik voel me nu heel goed in wat ik doe. Ik hoop vooral dat ik nog veel met jonge mensen op weg mag gaan en hen een stuk mag begeleiden in het leven. Ik wil hen laten zien dat ze goed zijn zoals ze zijn. God ziet hen graag en ze hoeven niet aan bepaalde idealen te voldoen. Zo’n ervaring wil ik jongeren meegeven.”

Zusters in Vlaanderen: de cijfers en de feiten

- Vlaanderen telt ongeveer 300 autonome ordes (gesticht voor 1550) en congregaties (gesticht na 1550). Samen vormen ze de Unie van Religieuzen van Vlaanderen (URV).

- Begin 2008 waren er ongeveer 8150 vrouwelijke en 2500 mannelijke religieuzen.

- Er dient een belangrijk onderscheid gemaakt te worden tussen apostolische en contemplatieve gemeenschappen. Apostolische religieuzen werken vaak buitenshuis en je ziet ze in het openbaar leven. Ze zijn voornamelijk werkzaam in de sociale sector of in het onderwijs. Contemplatieve religieuzen leven vaker teruggetrokken in kloosters en abdijen. Je kan ze ontmoeten bij retraites of bezinningsdagen maar het zijn voornamelijk mensen van gebed en stille arbeid.

- Er zijn 53 gemeenschappen van contemplatieve zusters die samen 525 leden tellen.

- Over de leeftijden van de zusters bestaat nauwelijks cijfermateriaal. Volgens Broeder Paul Daemen, secretaris van het URV, heeft het weinig zin om nog leeftijdsstatistieken te maken. In het algemeen kan je volgens Daemen stellen dat slechts 5 à 10% van de religieuzen jonger is dan 65 jaar. De zusters die jonger zijn dan dertig jaar kan je op één hand tellen. Ze zijn voornamelijk terug te vinden in de contemplatieve ordes en congregaties, aldus Daemen.

Jonge zusters in Vlaanderen Het verhaal van Benedicta, Leen, Lies en Maya

De zusters en hun religieuze gemeenschap

Om jullie wegwijs te maken werd een overzicht samengesteld van de respectievelijke zusters en hun kloosterordes.

Benedicta De Taeye

Zusters van Liefde (Kortemark)

Benedicta De Taeye werd in januari 1985 geboren in Ukkel als Elisabeth De Taeye. Ze woont al vier jaar bij de Zusters van Liefde in Kortemark. De Zusters van Liefde zijn apostolische religieuzen die werken in de bejaarden-, zieken-, en gehandicaptensector. Ze werken ook met jongeren en kinderen in internaten. De Zusters van Liefde zijn momenteel met 44 zusters en ze wonen verspreid over vier gemeenschappen in West-Vlaanderen. Ze zat voor haar intrede vijf jaar op het internaat in het klooster en kwam op die manier in contact met de Zusters van Liefde.

Benedicta geeft catechese aan de jongeren van het internaat dat verbonden is aan het klooster. Ze zorgt voor de oudere zusters en brengt de kapel dagelijks in gereedheid voor de verschillende misvieringen. Ze houdt 's avonds toezicht in het internaat.

Maya Verdonck en Leen Van Cauter

Zusters van de Goddelijke Heiland of Salvatorianessen (Hasselt)

Maya Verdonck werd geboren in 1980 in Roeselare en Leen Van Cauter in Aalst in 1982. Maya trad in bij de zusters van de Goddelijke Heiland op 1 mei 2008. Leen

volgde enkele maanden later op 15 augustus 2008. De Salvatorianessen zijn een internationale congregatie die verspreid is over 42 landen. Ze hebben leken onder hun beloften en dat is uniek in België. In tegenstelling tot andere gemeenschappen hebben de Salvatorianessen geen specifieke opdracht. Ze helpen alles en iedereen waar het nodig is, zonder beperkingen.

Maya Verdonck werkt als pastoraal medewerker in het Salvator-ziekenhuis dat op dezelfde campus ligt als het klooster. Leen Van Cauter studeert Orthopedagogie aan de Katholieke Hogeschool Limburg (Khlím) en zit in haar eerste jaar.

Lies De Soete

Zusters van Don Bosco (Gent)

Lies De Soete werd geboren in 1981 in Oostende en woont sinds 2001 bij de Zusters van Don Bosco in Gent. De Zusters van Don Bosco leggen zich voornamelijk toe op jongeren en opvoeding. Ze leggen ook altijd het accent op vrouwen. Ze zijn actief in zowel binnen- als buitenland en Lies organiseert o.a. speelpleinwerking in het buitenland. Ze werkt ook buitenshuis bij IJD, een interdiocesane jeugddienst in Gent. Daar regelt ze ondermeer het jongerenpastoraal en volgt ze de misdienaarwerking op. Lies koos voor de Zusters van Don Bosco omdat ze het een fascinerend idee vond dat jongeren op één en dezelfde plaats konden studeren én ontspannen. Toen ze hoorde dat er zusters waren die zich bezighielden met dergelijke initiatieven wist ze dat dit de orde was waarin ze zich thuis zou voelen.

